

Mag ik iets voor jou spelen?' Ze zet 'La Valse d'Amélie' uit *Amélie Poulain* in, af en toe een beetje aarzelend en haperend, maar gaandeweg wordt het steeds vloeiender. Wanneer ze klaar is met spelen, vertelt ze over die andere wens - misschien wel de belangrijkste - die in vervulling is gegaan: ze heeft een relatie.

'Sommige mensen vinden dat je eerst met jezelf moet leren leven voor je een relatie met een ander begint. Ik kan dat niet. Ik geloof het ook niet. Waarom zou ik de liefde moeten uitstellen als ze zich aandient? Ik ben ongelooflijk blij met mijn vriend. Ook van de bewering dat extremen elkaar aantrekken, geloof ik niet veel. Wij lijken nogal op elkaar, alleen mijn neiging tot melancholie deelt hij niet zo. Maar voor de rest zitten we echt op dezelfde golflengte: we voeren ernstige gesprekken, maar hangen net zogoed het onnozel kind uit bij elkaar. We gedragen ons

op zaterdag als wijnkenners in de Colruyt, degusteren en goochelen met dure woorden, tot de mensen om ons heen in de lach schieten. Thuis rollen we soms letterlijk over de grond, spelend. En we bewegen allebei graag, we zijn natuurmensen. Voor het eerst in mijn leven heb ik het gevoel dat ik een toekomst heb met iemand. Samen bouwen aan een huis, aan een thuis, aan een gezin: daar verlang ik naar. Ik verlang naar ons.'

Fragiel geluk

Otje is voorzichtig gelukkig. Het leven lijkt te lukken, zij het met de hulp van enige medicatie. Maar ze mist nog steeds een fond, beseft ze. De euthanasieaanvraag is dan wel naar de achtergrond verhuisd, ze zal nooit helemaal van de baan zijn.

'Het is precies doordat ik weet dat euthanasie mogelijk is, dat ik durf te leven. Natuurlijk is er veel veranderd. Ik zie mijn vriend ontzettend

graag en ik wil hem geen pijn doen. Ik heb ook een kinderwens. Kinderen krijgen betekent ook dat eruit stappen nog veel minder een optie is. Als ik kinderen zou hebben, dan ben ik het aan hen verplicht alles opnieuw uit de kast te halen, zelfs die dingen waarvan ik dacht dat ik ze nooit meer zou proberen. Ik zou tot het alleruiterste gaan om mijn hoofd boven water te houden.'

'Aan wie euthanasie wegens psychisch lijden veroordeelt, wil ik alleen nog dit zeggen: niemand neemt die beslissing zomaar. Dat doe je alleen maar als je écht niet meer kan, als je alles geprobeerd hebt, als je helemaal op bent. Niemand kan weten hoe je je voelt als je zoiets doormaakt. Indertijd besliste ik dat ik dood wilde, maar besloot het nog één keer aan te zien. En toen ontmoette ik mijn vriend en gebeurden er nog enkele andere goede dingen. Sommigen zeggen nu: "Wat een geluk dat die euthanasie toen niet doorgegaan is!" Ik ben het niet met hen eens. Ik ben blij met mijn uiteindelijke beslissing en met de manier waarop mijn leven nu loopt. Maar was het toen anders gegaan, dan was dat evenzeer de juiste beslissing geweest. Dan zou het betekend hebben dat ik écht niet meer kon en dan zou ik nu rust gevonden hebben. De keuze om te sterven is even waardevol als de keuze om voort te leven.'

Bij Acco verscheen deze week het boek 'Euthanasie bij ondraaglijk psychisch lijden' van psychologe Ann Callebert, waarin wordt ingezoomd op wetgeving, hindernissen, mogelijke denkpistes en praktijkverhalen. Eerder verscheen bij Academia Press onder redactie van psychiater Lieve Thienpont het boek '(On)draaglijk lijden', waarin 26 mensen vertellen over 'de pijn van het anders zijn'.

Voor vragen rond sterven, dood, rouw, zelfdoding: www.vonkeleenluisterendhuis.be, www.leif.be, www.zelfmoordlijn.be

---

Voor hulp of inlichtingen over het levenseinde: tel. 078 15 11 55

